

FREGA VINCENZO 33 YEARS OLD

FERDINANDO FREGA

VINCENZO FREGA, 33 GODINE

THE FAMILY · 11

Sin imenovan direktorom s trideset i tri godine, majka u suzama i fotografije gondola koje je njegov otac nekoć snimio u Kalabriji.

Gillettenarrative vam želi dobrodošlicu. Još ne znate koliko ste sretni – upravo ćete nešto primiti, a nitko od vas nije tražio ništa zauzvrat. Sada ulazite u moj svijet, dovoljno blizu da dotaknete oštricu. Ali ja ne prodajem oštrice. Ta pripada samo mojoj majci. Kad ovo završi, više nećete biti ista osoba. Već ćete tražiti sljedeću. Za sada počnite ovdje. Dajte si ovaj trenutak.

Elisabetta, moja posljednja žena – ne, zapravo moja jedina žena na današnji dan, 9. listopada 2026. – ušla je jecajući u moju sobu i između jecaja uspjela reći:

„Ganula sam se.”

Onda je počela plakati.

Zabrinuo sam se da se dogodilo nešto loše. Možda je otkrila neki od mojih nedovršenih projekata. Ili je netko pozvonio na vrata, rekao da se preziva Frega i tražio da vidi svojega oca.

Srećom, nije bilo ni jedno ni drugo.

Ha ha ha.

Primila je telefonski poziv od našega sina Vincenza, koji je u nježnoj dobi od trideset i tri godine imenovan direktorom jednoga od najvećih hipermarketa poznatog njemačkog trgovačkog lanca u Sjevernoj Italiji.

A to je mnogo govorilo o tome tko je on.

Ime ga je odavalo.

Baš kao njegov djed, prvi talijanski GILLETTEOV ČOVJEK.

Netko za koga ne biste očekivali da postoji.

Zanimalo me kako mu je to uspjelo, pa sam počeo kopati po pojedinostima koje mi je mogla dati njegova majka.

Rekla mi je da je potpuno na vlastitu inicijativu razradio niz projekata i predstavio njihove naslovnice talijanskom komercijalnom vodstvu, zajedno s fotografijama RASPOREDA GONDOLA.

Ostavio je iza sebe sve u prostoriji – i svaku konkurenciju.

Nitko to nikad prije nije učinio.

Njegova se sudbina počela odmotavati.

Bio je prvi u Europi.

Palo mi je na pamet da sam i ja, s dvadeset i osam godina, razradio sličan projekt u GILLETTE ITALIJI. Talijanskoj sam upravi predstavio fotografije gondola u 350 supermarketa diljem Kalabrije, snimljene zajedno sa svojim potpuno ženskim timom za merchandising.

Fotografije su prikazivale tradicionalni RASPORED izlaganja uz drugo mjesto za proizvode, ugovoreno izravno s vlasnikom svake trgovine.

Vlasnicima sam govorio da će se njihov supermarket vidjeti po cijelom svijetu, od Milana do Bostona.

Nijedan Kalabrijac nikad nije mogao reći ne ženi.

I čak i danas, sa šezdeset i jednom godinom, mogu to samo potvrditi.

Nikad nisam bio siguran da će se te fotografije zaista vidjeti po cijelom svijetu.

Ali obavio sam svoj posao.

Prodavao sam ono što nitko nikad nije mogao kupiti:
nadu.

Ali **nikad obećanje.**

Bio sam uvjeren da djed Vincenzo, gdje god bio, gleda mene i svojega unuka i da bi sigurno rekao:

„Eto, dečki. Posao obavljen.”

Jedva primjetan osmijeh.

A onda:

„A sad na posao. Noir ostavite za vikend – ali uvijek nakon obitelji.”

Ferdinando